

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2593/2022
14.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Јелене Ивановић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ермедин Ђуђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 989/21 од 15.03.2022. године, у седници већа одржаној 14.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 989/21 од 15.03.2022. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П1 180/20 од 23.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени Република Србија и Министарство унутрашњих послова, Београд, да тужиоцу признају радни стаж, односно стаж осигурања за период од 28.05.2010. године до 14.03.2012. године, као да је био у радном односу са увећаним трајањем, те да се обавезе тужени Министарство унутрашњих послова да, за период од 28.05.2010. године до 14.03.2012. године, тужиоцу изврши упис признатог права у радну књижицу, уплати, у складу са тада важећом основицом за обрачун, припадајуће доприносе Републичком Фонду ПИО у висини коју прописује надлежни орган, као и да изврши повезивање радног стажа. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 989/21 од 15.03.2022. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Сјеници П1 180/20 од 23.10.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова Београд да му, као лицу коме је због неосноване осуде престао радни однос и својство осигураника социјалног осигурања, призна радни стаж, односно стаж осигурања за период од 28.05.2010.године до 14.03.2012. године, као да је био у радном односу са увећаним трајањем, те да се обавезе тужена да тужиоцу изврши упис признатог права у радну књижицу, уплати припадајуће доприносе Републичком Фонду

ПИО у висини коју прописује надлежни орган за период од 28.05.2010. године до 14.03.2012. године у складу са основицом за обрачун која је важила у наведеном периоду, те изврши позивање радног стажа од 28.05.2010. године до 14.03.2012. године. Ставом трећим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Управе граничне полиције је, након покретања кривичног поступка због основане сумње да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика, због безбедносних сметњи, престао радни однос решењем тужене број ../10 од 28.05. 2010. године. Правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Пазару К бр.47/10 од 05.07.2011. године тужилац је ослобођен од оптужбе да је извршио наведено кривично дело. У управном спору је одбијена тужба тужиоца ради поништаја кончаног решења о престанку радног односа.

У овој правној ствари, тужилац је тужбом тражио да му се на основу чл. 594. и 595. Законика о кривичном поступку, као лицу коме је због неосноване оптужбе престао радни однос и својство осигураника социјалног осигурања, за период од 28.05.2010. године до 14.03.2012. године призна стаж осигурања са увећаним трајањем, да се изврши упис тог стажа у радну књижицу и уплате доприноси Републичком Фонду ПИО.

Побијаном другостепеном пресудом укинута је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев са образложењем да тужиоцу радни однос и својство осигураника нису престали на основу неосноване кривичне пресуде, већ на основу правноснажног решења донетог на основу одредбе члана 168. став 2. Закона о полицији, а због покретања кривичног поступка, које до сада није поништено, нити стављено ван снаге.

По налажењу Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 168. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05, 63/09) прописано је да полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос предстаје и ако током његовог рада у Министарству настану безбедносне

сметње из члана 111. овог закона због којих са њим радни однос не би био ни заснован да су у време заснивања постојале. У случају безбедносних сметњи става 1. овог члана, решење о престанку радног односа полицијског службеника, односно другог запосленог доноси министар, на образложени предлог директора полиције, односно функционера у чијој надлежности је обављање одређених послова и задатака, а уз предлог се прилаже и безбедносна провера из члана 111. став 2. овог закона, као саставни део предлога. (став 2) Жалба против решења из става 2. овог члана није допуштена, али се може покренути управни спор. (став 3)

У конкретном случају тужиоцу је радни однос престао због настанка безбедносних сметњи дана 28.05.2010. године, на основу решења од истог датума донетог након што је Више јавно тужилаштво у Новом Пазару против тужиоца подигло оптужницу због основане сумње да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ. Наведено решење је постало кончано и правноснажно, након што је управном спору одбијена тужба тужиоца којом је тражио његов поништај.

Неоснован је навод ревидента да му нижестепени судови нису омогућили остваривање права на начин прописан чл. 594. и 595. Законика о кривичном поступку, јер се тужилац не може сматрати неосновано осуђеним лицем које може остварити право на признавање стажа осигурања који је због неосноване осуде изгубио. Под неосновано осуђеним лицем, у смислу члана 585. наведеног закона, сматра се лице које је било осуђено, али је поводом ванредног правног лека нови поступак правноснажно обустављен или оптужба правноснажно одбијена или је окончан правноснажном ослобађајућом пресудом. Тужилац није био осуђен за кривично дело које му је стављено на терет, већ је ослобођен оптужбе да је наведено дело извршио, због чега је правилно тужбени захтев тужиоца одбијен.

Имајући у виду да се наводима ревизије не доводе у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић